

שי עולמות

העלון השבועי של ישיבת "נצח מאיר" ישיבתו של הרה"ח שמעון יוסף הכהן ויזנפלד שליט"א

רח' הרב סלנט 7, ירושלים, טל' 050-4161022

מכל מקום מאחר שהאחריות כבדה, והרבה פעמים הצאצאים כולם הולכים לאיבוד גם מה' ומתורתו הקדושה וגם מבחינה נפשית וכו', ע"כ צריכים לשקול אלף פעמים שוב ושוב אולי יש תקוה לנשואים האלו, ולעשות הכל שלא להתגרש למען עתיד הילדים. וכבר אמרו העוסקים בשלום בית, אין זוג לא מתאים ולא מוצלח, אלא לא מתודרך (ועל הרוב לא רוצים לקבל הדרכה באמת, אלא אפילו כשהולכים להדרכה הוא כדי שידריכו את הצד השני, ואפילו כשמדריכים מי שצריך לא מקבל ההדרכה לאורך ימים, אם בכלל מקבל). והנה בכל יום אנחנו רואים אסונות כאלו (המכונים טרגדיה) לעינינו. ע"כ שומה עלינו כשפוגשים בני זוג גרושים לחזקם ולעודדם ולנשא את רוחם ותקותם, לא פחות מאשר לבני עמי הארץ ולבני עניים וזה בחינת "נשא את ראש". כלומר תרומם ותנשא ותחזק, את "בני גרשון", בנים להורים גרושים וכנ"ל. ויהי רצון שלא נראה ונשמע שוד ושבר בגבולינו ובכל עמי רק ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה (ישעיה לה, ז).

בברכת התורה וכטו"ם
שמעון יוסף הכהן ויזנפלד

תיקון הכללי

בהיותם מתי מספר (תהלים קה, יב). כלומר אנשי מספר "מועט" (מספר - רמז לספרה אחת בודדת, משא"ב "מספרים"), ונקראים מתי ע"ש המות ח"ו, כי בהיות מספר קטן, בין הרבה גוים היו בסכנת הכחדה מוחשית, ככבשה בין ע' זאבים. (וע"פ האמת - רמז שהמספר והצימצום - הם בחי' מיתה ודינים, וזהו "מתי מספר"). כמעט, וגרים בה. מעט זמן גרו בה, האבות, כאברהם שירד למצרים, ויצחק לארץ פלשתים, ויעקב ובניו ירדו מצרימה ומעשה אבות סימן לבנים. ואעפ"כ לא הרהרו אחרי ה' והבטחתו. א"נ כמעט וגרים בה. וגם כיום אע"פ שאנחנו גרים בה, אנחנו כגרים בה, כי ארה"ב והאומות קובעים לנו, ואין אנו אדונים לעצמנו, וכן כל הזמן אנחנו במצב מלחמה, וכג' שלא הגיע למנוחה ולנחלה.

(מתוך הספר "שי למורא")

פעם בשיביעי של פסח אחר התפלה, בא אחד ממתניו של הצדיק רבי ברוך ממעוזבו זצ"ל להזכיר לפניו שיתפלל על גנו החולה, הקפיד עליו רבי ברוך ואמר: "מדוע לא באת אלי לפני ברפת כהנים, עכשיו תצטרף כבר להמתין עד שבועות" (שאז שוב יברכו הפנהגים על הדוכן, במנהג תושבי חוץ לארץ).

(שש"ק חלק ה סיפורי צדיקים היתפו)

ירושלים עיה"ק תורת בב"א. יום ו' עש"ק לסדר נשא לכבוד ... אחרשה"ט!
בעזרת ה' אכתוב לך משהו השייך לפרשת השבוע.
"יזיבר ה'... נשא את ראש בני גרשון" (כמדבר ד, כא-כב).

אמרו חז"ל (נדרים פא). הזהירו בבני עניים שמהן תצא תורה, ואמרו (סנהדרין צו). הזהירו בבני עם הארץ שמהם תצא תורה. היינו אע"פ שבבסיס ובנקודה התחלתית מכל מיני סיבות (המכונים כיום סוציו-אקונומית) הקשורים עם משפחות והורי הבנים הללו, לא היה אמור לצמוח מהם תלמידי חכמים בסתמא, בני עניים משום שמתמא רוצים ודוחפים שבנם יהא לו מעמד כלכלי איתן משלהם ולכן דוחפים אותו לכיוון שכזה שהוא מחוץ לבית המדרש, ובני עם הארץ, מכיון שההורים לא יודעים להעריך גודל יקרת ערך התורה אשר לא יסולא מפו ופנינים, וכדכתיב (משלי ג, טו) יקרה

הוא מפנינים וכל חפצין לא ישוו בה, וכתיב (תהלים קיט, עב) טוב לי מתורת פיך, מאלפי זהב וכסף. וכידוע ומפורסם, מכל מקום הזהירו חז"ל על בני עניים ובני עם הארץ לחזקם ולעודדם ולהשכילם בחשיבות הכביר של יקרת התורה העיסוק בה וההליכה בדרכיה, ואזי (משלי נז, יח) נוצר תאנה יאכל פריה, ומהם תצא תורה. ובבחינה זו (המכונה בלע"ז קטגוריה) נמצאים גם כן בני הורים גרושים, ובפרט כשהם בני בע"ת. אשר הבנים והבנות האלו טובלים מאד מאד מצעד ההורים, כי זה מושך לפה וזאת מושכת לשם, והילדים נופלים בין הכסאות ומתנגלים ברחובות בבחינת (איכה ד, א) תשתכנה אבני קודש בראש כל חוצות ובמיוחד כשההורים נישאים בשנית, וממש לא מוצאים לעצמם מקום ובית כבסיס נורמלי לנפשם האומללה, (ואם ההורים בע"ת, הרבה פעמים הילדים נופלים או לרחוב כנ"ל, או לאיזה מוסד אומלל עבורם, או לבית הסבים החילוניים) ומתוך כל זה נפשם מתערערת ויראת השמים יורדת לאט לאט מטה מטה, עד שהם נהרסים גם רוחנית לגמרי רח"ל.

ולכן הורים שלא מסתדרים ביניהם שיש להם ילדים משותפים, (גם כל זוג אפי' כשעדיין אין להם ילדים, אלא שאין זה הנושא שלנו כרגע, וגם כשיש ילדים האחריות הרבה יותר כבדה) אע"פ שבודאי אין חיוב ולא מצוה ולא ענין לסבול כל החיים שבהמשך, והתורה בראה הרפואה לפני המכה, וכדאמרי אינשי שלכן חז"ל הקדימו בסדר המשניות והתלמוד, מסכת גיטין לפני מסכת קידושין, ומותר להתגרש ולפעמים מצוה לעשות כך וחסם לעשות כך (ואין אנחנו כהקטולים שירדו ונמשכו מאותו איש ימח שמו וזכרו שאסור להתגרש - ועושים כל התועבות עם א"א בעודם נשואים, וכאמ"ל).

לע"נ הביכה בת תמו ע"ה * רפ"ש לפורטונה בת מול

אִישׁ וְאִשָּׁה זָכוּ שְׂכִינָה שְׂרוּיָה
 מִתֵּן פֶּסֶתֶר יִכְפֹּה אִף (מִשְׁלֵי כ"א). דַּע, כִּי בְהֶאֱלֹף־
 בֵּית יֵשׁ שֵׁשָׁה פְּאִי. דְּהֵינּוּ, אֵלֶּף אִי אֶפְשֶׁר לְקִרּוֹת
 בְּלֹא פ. נִם כָּף דָּף פָּף וְקו"ף נִם בְּן אִי אֶפְשֶׁר לְקִרָּא
 אוֹתָן בְּלֹא פ, נִמְצָא שֵׁשׁ בְּהֹ"ב שֵׁשָׁה פְּאִי. וְשֵׁשָׁה
 פְּעָמִים פ, גִּמְטְרִיא ת"פ, בְּמִנְיֵן לִילִית. וְהֵנָּה, חֵם
 וְשִׁלּוּם, בְּשֹׁאֲרַע לְאֶדָם מְקַרְהָ בְּלִתי טְהוֹר, הוּא עַל־
 יְדֵי הַקְּלָפָה הַנ"ל בְּיַדְע. וְהֵנָּה הַקְּלָפָה הַנ"ל יוֹנְקַת
 מִן הָאֱלֹף־בֵּית בְּמִנְיֵן שְׁמָה, הֵינּוּ מִן הַפְּאִי הַנ"ל,
 וְנַעֲשֶׂה מִן פֹּא אִף. לְפִיכָּה אֶמְרוּ רְבוּתֵינוּ, וְכְרוֹנָם
 לְבְרָכָה (סוּפָה זי) אִישׁ וְאִשָּׁה זָכוּ שְׂכִינָה שְׂרוּיָה
 בְּיַנְיָהם. לֹא זָכוּ, הֵינּוּ שְׁהוּא בְּלִתי טְהוֹר, אִשׁ
 אוֹכְלָתוּ. כִּי דַע וְרָאָה, כִּי הָאוֹתִיוֹת עֲצָמֵן שֶׁל הַפְּאִי
 (הֵינּוּ א. כ. ד. פ. ה. ק. הַנ"ל), חֵם גִּמְטְרִיא אִשׁ,
 וְנוֹקְמִין בּו. וְכְשֵׁנוֹתָן צְדָקָה פֶּסֶתֶר, פּוֹדָה הַנִּיּוֹצִיוֹת
 הַקְּדוּשׁוֹת מִן הַקְּלָפָה, וְנַעֲשֶׂה מִן הָ אִף פ"א. וְהוּ
 מִתֵּן פֶּסֶתֶר יִכְפֹּה אִף. מְלִשׁוֹן בּוֹפֶה עֲלֵיו כְּלִי (שְׁהוּא
 לְשׁוֹן הַפִּיכָה). וְזֶה יִכְפֹּה אִף, שְׂבוּפָה וְהוֹפֵךְ הָ אִף,
 וְנַעֲשֶׂה פ"א [וְהוּא פְּלֹא].

(ליקו"מ פג)

"זקמץ הפהן"

האכילה היא בחינת שפע, בחינת מחין. וזה ידוע כי השפע יורדת מלמעלה בבחינת אור פשוט, ומצטננת למטה כפי הפלי של המקבילים: וכו' הוא בבחינת "מאורות" מלא; לא וכו' חס ושלום הוא להפך, בבחינת "מארת" חסר חס ושלום. וזה בחינת עשר מצות הנוהגות בפת, הכל כדי לצייר השפע לברכה. וזה בחינת מתנות קדוה: תרומה לכהן, שהוא בחינת 'קמץ', בחינת "זקמץ הפהן"; מעשר ללוי, שהוא בחינת בינה, בחינת 'צירי' הכל כדי להוציא השפע והאכילה מהקללה שנתקלה האדמה מחטא אכילת עץ הדעת, ולהרימה לשרשה שהוא אור הפשוט הבא מלמעלה, בחינת קמץ וסתים. ואחר-כך ממשיכין האור והשפע ומצירין אותה לטובה ולברכה על-ידי נתינת מעשר ללוי; ואחר-כך פשעושה העסקה, שאז גמר הציור של השפע שתהיה ראויה למאכל אדם, ואז צריכין לתקנה עוד הפעם על-ידי נתינת חלה לפהן, כדי להמשיך האור מלמעלה ולצירו בבחינת ברכה. וזה שכתוב בחלה: "להניח ברכה אל ביתך" להניח ברכה בך. וזה בחינת תחלה וסוף שמברכין על כל דבר, הכל כדי לצייר האור והשפע שהוא החיות שיש באתו דבר שנהנה ממנו לצירו לברכה, ועל-ידי הברכה שמברכין תחלה, על-ידי-זה נצטרך לברכה האור הנמשך מלמעלה, שהוא החיות של אותו דבר, ואחר-כך אחר האכילה, שאז נתפשט רוחניות המאכל לתוך המחין, וכל אחד מקבל חיות ומחין מהאכילה כפי הכלים שלו, כי אצל הצדיק נתוסף חכמה ודעת על-ידי האכילה, ולהפך אצל הרשע נתוסף קטילות על-ידי האכילה, אף-על-פי ששניהם אוכלים מקערה אחת, כי הכל כפי הכלי, כי החיות של אכילה נמשך ונצטרך אצל כל אחד כפי המחין שלו לטוב או להפך חס ושלום. ועל-כן אחר האכילה, שאז מתחיל המאכל להתברר ונמשך הטוב והמבקר שבו אל המוח ונצטרך שם במחו כפי תקון הכלי שלו, על-כן צריכין לברך אחר המזון, כדי שיעצור האור לברכה גם אז בעת שנמשך החיות מהאכילה אל המוח שהוא בחינת הכלי כנ"ל.

(אוצר היראה אמת וצדק אות עו)

הארות על מאמר "אנכי" (בסימן ד)

כשארם יודע שכל מאורעותיו הם לטובתו, זאת הבחינה היא מעין עולם הבא. הטיפש בועט ביסורין, ומי שידוע שכל מאורעותיו הן לטובתו מקבלם בהבנה ואהבה כי הוא יודע שאם הרופא נאמן שלחם לו בודאי לא סגי לעת עתה בלאו הכי, וע"כ בבואם אליו הדבר הראשון שצריך לעשות הוא להודות לה' על זה, בבחי' בה' אהלל דבר, באלקים אהלל דבר, ומיד לפשפש במעשיו מה זה ועל מה זה הגיעו ככה וכמ"ש חז"ל (ברכות ה.) אם רואה אדם שיסורין באין עליו יפשפש במעשיו וכו'. וישמח בזה שזוכרים אותו במרום ושולחים לו רפואות לפי צורך נשמתו להטיב סופו וכמ"ש חז"ל (יומא פז.) לא טוב להם לרשעים שנושאים להם פנים בעוה"ז וכו' טוב להם לצדיקים שאין נושאים להם פנים בעוה"ז וכמ"ש (ירושלמי פאה פ"א ה"א) רובו זכויות ומיעוט עבירות נפרעים ממנו מיעוט עבירות קלות בעוה"ז בשביל ליתן לו שכרו משלם לעתיד לבא, כי העיקר הוא הסוף וכמ"ש העולם אם הסוף טוב הכל טוב.

(מתוך הספר "יש מאין")

"זקמץ הפהן"

פהן לוי וישראל הם בחינת אברהם יצחק ויעקב. ואף-על-פי שכהן הוא בחינת השכל הכולל, בחינת קמץ, בחינת "זקמץ הפהן", ולוי וישראל הם בחינת השכליים הפרטיים, אף-על-פי-כן מתירים לבוא זה בזה, כי יש לכל אחד מישראל שרש וחלק בקדושה העליונה, ויכולים להכלל ולקבל המתקה משכל הכולל בעצמו, כי עד סיום הקדושה מלבש שכל הכולל בעצמו בלי שום התלבשות אחר, בבחינת "כלם בחכמה עשית". ועל-כן אפלו בת-ישראל מתרת להנשא לכהן, והנולד הנוול הוא גם-כן פהן, כי בכל מקום שיש קדושים ואין עברה, הנולד הולך אחר הנוול, כי כשהקדושים על-פי התורה, אזי נעשה המתקה על-ידי-זה כנ"ל, ואז היא נמתקת ונתהפכה לחסד ושכל פמותו; ועקר ההמתקה היא ההולדה, כנזכר לעיל, ועל-כן הנולד הולך אחריו, כי ממנו ההמתקה הנ"ל, ועל-כן הנולד גם-כן פהן. ועל-כן גרים ומשחררים, שהם מנרע העפוס, שהם אחורי הקדושה, ואפלו כשמתגברים, הם באים תחת פני השכינה דקא, פמובא, ועל-כן אינם יכולים לקבל המתקה שכל הכולל בעצמו, שזה בחינת פהן, ואינם יכולים להתחבר רק בלויים ובישראלים, שהם בחינת שכליים פרטיים, שהם מלבשים אפלו בעולמות התחתונים פמובא, ועל-כן אין הגרים ומשחררים יכולים לקבל המתקה, שזה בחינת הנשואין, כי אם מהם. ותקף פשנתחברים בישראל ומתעברים בהם, אזי יכולים אחר-כך לקבל ולהכלל אפלו בהשכל העליון, בחינת כהן. ועל-כן גגרים, כשיש צד אחד מישראל, הנולד ישראל, מאחר שפבר נתלבשו ונשתרשו בישראל.

(אוצר היראה מהדורא בתרא אות ט)

מדרש

מבן שלשים וגו' מכאן אמרו בן שלשים לכח ויהיו פקודיהם למשפחותם וגו' זו היא שאמרו שהארון היה הורג בבני קהת שכשמנאם מבן חודש היו שמונה אלפים ושש מאות וכשמנאן מבן שלשים שנה לא נמצאו שליש אלה משפחות הקהתי וגו' זו היא שאמרו שהנשיאים לא מנו עמהם מפי הדבור שאין מזכיר כאן נשיאים ע"פ ה' ביד משה ואהרן הם עשו ע"פ ה' כשם שאמר הקב"ה למשה שימנה אהרן עמו בבני קהת שנאמר וידבר ה' אל משה ואל אהרן לאמר נשא את ראש וגו' לכך נאמר ביד משה שמשא אמר לאהרן לפי שאהרן נתמעט מכל הדברות שבתורה שנאמר למשה.

(במדבר רבה ו, ז)

על-ידי ברכת כהנים נתמתק הדרך מכל צער ויסורין שיש לאדם בדרךים. ועל-כן נוהגין לברך את היוצא לדרך עם ברכת כהנים.

(הל' נשיאת כפים הלכה ג, אות ד)

מכתבים על פרישת השבוע

מאת הרב"ח שמעון יוסף הכהן ויונפלד שליט"א

לרכישת הספר - 054-84 96548

לעילוי נשמת
 מנחם נחום אלתר בן אשר אריה זליג ז"ל
 כ"ט אייר
 רבקה בת נחמה ה' אייר
 יהודה הלוי בן סלחה ו' אייר
 בנסירו שומינוב בן מרדכי ונרגיו
 נפטר י"ב כסלו תשע"ה

יריב בן מניח
 חזרה בתשובה שלמה

לעילוי נשמת
 תמו בת אסתר ע"ה
 נלב"ע מ"ז שבט
 תנצבה.
 נתן וצרינה בלאואר ע"ה
 ר' רפאל בן ר' משה ז"ל

להצלחת
 ר' אברהם בן אסתר ומשפחתו
 ברוחניות ובנשמויות

לתרומות, הקדשה/מסירת שמות לזכרה
 050 - 4161022
 לקבלת העלון השבועי למייל צרו קשר במייל
 netzah.meir@gmail.com